

Sygn. akt VII U 1176/13

Sygnatura akt VII U 1176/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Rej-Żuk

Protokolant: Joanna Pajorska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2014 r. w J.

odwołania I. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 20 maja 2013 r., znak: (...)

w sprawie I. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o prawo do emerytury

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 20 maja 2013 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy I. B. prawo do emerytury od dnia 01 marca 2013 r.,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 60,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.05.2013 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawcy I. B. prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. z 2009 r. Dz. U. Nr 153, poz. 1277 ze zm.), z uwagi na niewykazanie co najmniej 25 lat pracy górniczej. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca wykazał jedynie 2 lata, 9 miesięcy i 25 dni takiej pracy. Do okresu pracy górniczej nie zaliczono okresu zatrudnienia od 02.05.1985 r. do 31.07.2009 r. w (...) (...) – Oddział (...) i (...) stanowisku kierowca – operator samochodowego sprzętu na odkrywce, ponieważ w dokumentach widnieją rozbieżne nazwy stanowiska pracy, które nie odpowiadają ściśle stanowisku wymienionemu w rozporządzeniu MPiPSz dnia 23.12.1994 r. – kierowca-operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce (zał. nr 2, poz. 6). Zakład pracy nie nadesłał zaś jednoznacznej informacji o pracy górniczej w ww. okresie.

I. B. odwołał się od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia emerytalnego oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wnioskodawca podniósł, że posiada wymagany 25 letni staż pracy górniczej, wliczając pracę w Kopalni (...) od 02.05.1985 r. do 31.07.2009 r. na stanowisku kierowcy-operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca I. B. ur. (...) jest od dnia 02.08.1982 r. zatrudniony w (...) S.A. Kopalni (...) w B., w tym od dnia 02.05.1985 r. do dnia 31.07.2009 r. pracował w Oddziale Spółki - Zakładzie (...) w B. jako kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. W powyższym okresie, tj. od 02.05.1985 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prowadził ciężarowe samochody technologiczne – wywrotki z napędem na wszystkie osie (w tym samochody marki K., K.), przewożąc nadkład (m. in. żwir, kamienie) i złoża po terenie odkrywki. Wnioskodawca nie przewoził pracowników.

W związku z likwidacją Oddziału (...) wnioskodawca z dniem 01.08.2009 r. został zatrudniony w (...) S.A. w D. (...). Charakter pracy wnioskodawcy nie uległ zmianie. Okres pracy wnioskodawcy na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce od 01.01.2010 r. został zaliczony przez organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych.

/dowód: świadectwa wykonywania pracy w war. szczególnych – k.9, 10 akt ZUS;

zaświadczenia Rp-7 z 18.03.2013 r. – k.12-13 akt ZUS;

akta osobowe wnioskodawcy, w tym: umowa o pracę z 02.08.1982 r. i z

02.05.1985 r. (k.1 i 7), skierowanie do pracy z 02.05.1985 r. (k.4), pismo z

27.07.2009 r. (k.31), zaświadczenie z 31.07.2009 r. (k.32);

zeznania J. A. – e-protokół (...):05:29 i dalej;

zeznania A. K. – e-protokół (...):23:47 i dalej;

zeznania wnioskodawcy – e-protokół (...):35:25 i dalej/

W dniu 18.03.2012 r. I. B. złożył wniosek o emeryturę górniczą.

Decyzją z dnia 20.05.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawcy I. B. prawa do emerytury górniczej, z uwagi na niewykazanie co najmniej 25 lat pracy górniczej. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca wykazał jedynie 2 lata, 9 miesięcy i 25 dni takiej pracy. Do okresu pracy górniczej nie zaliczono okresu zatrudnienia od 02.05.1985 r. do 31.07.2009 r. w (...) Oddział Zakład (...) na stanowisku kierowca – operator samochodowego sprzętu na odkrywce.

/dowód: wniosek – k.2 akt ZUS;

decyzja z 20.05.2013 r. – k.28 akt ZUS/

Wnioskodawca należy do Otwartego Funduszu Emerytalnego, jednak wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z **art.50a** ust.1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) ukończył 55 lat życia;

2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art.50c ust.1;

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników mężczyzn mających co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art.50c ust.1, wynosi 50 lat.

Zgodnie z **art.50c** ust.1 pkt 4 ustawy emerytalnej za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewożeniu nadkładu i złożeń, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Sąd zważył, iż spór między stronami sprowadzał się do kwestii, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej 25-letnim okresem pracy górniczej i równorzędnej, przy bezspornym fakcie ukończenia przez niego 50 lat życia oraz przekazaniu zgromadzonych środków w Otwartym Funduszu Emerytalnym do budżetu państwa.

W oparciu o przeprowadzone przed Sądem postępowanie dowodowe, możliwe było ustalenie, że wnioskodawca legitymuje się stażem pracy górniczej przekraczającym wymagane 25 lat, w tym ponad 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1 cytowanej ustawy. Organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy górniczej w łącznym wymiarze 2 lat, 9 miesięcy i 25 dni, kwestionując jednak możliwość uwzględnienia jako pracy górniczej okresu zatrudnienia od 02.05.1985 r. do 31.07.2009 r. w (...) Oddział Zakład (...) na stanowisku kierowca – operator samochodowego sprzętu na odkrywce, z uwagi na istniejące w dokumentacji rozbieżności w sposobie określenia stanowiska pracy wnioskodawcy.

Sąd zważył zatem, po analizie dokumentacji osobowej wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Zakładzie (...), że z treści umowy o pracę z dnia 02.05.1985 r. wynika, że wnioskodawca w Oddziale (...) został zatrudniony na stanowisku kierowcy i takie też stanowisko wskazywano następnie w kolejnych angażach i dokumentach. Z kolei wskazane w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31.07.2009 r. stanowisko kierowcy – operatora samochodowego sprzętu na odkrywce istotnie nie odpowiada ściśle stanowisku wymienionemu w pozycji 6 załącznika nr 2 do Rozporządzenia MP i PS z dnia 23.12.1994 r. W powyższym zakresie Sąd uznał jednak, że pomimo określonego w niepełny sposób stanowiska pracy w świadectwie z dnia 31.07.2009 r., podana została jednocześnie prawidłowa podstawa prawna pozwalająca na ustalenie, jakiego stanowiska dotyczyło wystawione świadectwo. Jednocześnie ze zgodnych zeznań wnioskodawcy oraz świadków, pracujących z wnioskodawcą w (...) na takim samym stanowisku, wynikało, że w spornym okresie wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w charakterze kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, prowadząc ciężarowe samochody technologiczne – wywrotki z napędem na wszystkie osie i przewożąc nadkład i złożeń po terenie odkrywki. Wnioskodawca nie przewoził przy tym nigdy pracowników, ponieważ przewozem takim zajmowali się kierowcy zatrudnieni w innym oddziale. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę rodzaj zatrudniającego wnioskodawcę Zakładu, brak było podstaw do podważania zeznań świadków i wnioskodawcy w powyższym zakresie. Tym samym, zdaniem Sądu, praca wnioskodawcy w okresie od 02.05.1985 r. do 31.07.2009 r. pokrywała się z pracą określoną w definicji pracy górniczej zawartej w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej jako praca kierowcy - operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce przy przewożeniu nadkładu i złożeń. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że organ rentowy bez zastrzeżeń zaliczył wnioskodawcy pracę na tym samym stanowisku, w tym samym

zakładzie w okresie od 01.01.2010 r. w wymiarze 2 lat, 9 miesięcy i 25 dni, nie wykazując jednocześnie w żaden sposób, aby charakter pracy wnioskodawcy uległ zmianie w stosunku do pracy wykonywanej przed 31.07.2009 r.

Okres zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 02.05.1985 r. do dnia 31.07.2009 r. liczony łącznie z okresem pracy górniczej przyjętym jako udokumentowany przez organ rentowy (2 lata, 9 miesięcy i 25 dni), dają łączny staż wynoszący ponad 25 lat pracy górniczej, w tym co najmniej 15 lat pracy określonej w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej. Tym samym należało uznać, że wnioskodawca spełnił ostatnią kwestionowaną przesłankę, wynikającą z przepisu art. 50a ustawy emerytalnej, także po odjęciu okresów zasiłkowych przebytych przez wnioskodawcę po dniu 14.11.1991 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 01.03.2013 r. (pkt I wyroku).

Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wysokość powyższych kosztów ustalona została zgodnie ze stawkami określonymi w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.